

АКВАРЕЛ

Акварел спада у сликарске водене технике. Реч акварел долази од речи аква (aqua) – вода, која је латинског порекла. Италијани су ту реч претворили у акварело (aquarello) и то у нашем преводу значи водена боја. Акварел не представља само одређени тип боја већ, одређени начин рада и резултат рада.

Акварел је сликарска техника код које се боје растварају у води, па се онда наносе четком. Акварел боје карактерише прозирност и прозрачност те се сликањем боје на боју могу добити изванредни тоналитети поетичког карактера. Главне карактеристике акварела је његова лекоћа, лепршавост и прозрачност.

Акварел боје долазе на тржиште у облику округлих пљоснатих плочица или плочица правоугаоног облика или у облику малих пакетића. У задње вриеме користе се акварел боје у тубама.

Два основна начина рада акварел бојама су:

Рад на сувој подлози. Овим начином рада се боја сваки пут наноси на суву подлогу, тј. сачека се да се први слој боје коју смо нанели осуши, па тек онда наносимо други итд. Због прозирности акварела могуће је видети претходне слојеве.

Рад на мокрој подлози. Папир се најпре навлажи чистом водом помоћу сунђера или памучне крпе, преко целе површине а могуће је навлажити само делове папира на којима желимо ефекте преливања и мешања боја. Нове могућности ликовног израза добијамо тако што оставимо слику да се осуши те онда можемо да наставимо са сликањем.

ИСТОРИЈСКИ РАЗВОЈ АКВАРЕЛА

Акварел је познат још у старом Египту, где су га израђивали на папирусу, у Кини на папиру и свили. Познат је и у старом Јапану, Индији и Персији. Акварел су неговали антички Грци и Римљани, а јавља се и у старохришћанској уметности. Преко Византијских сликара прелази у средњевековне самостане у целој Европи. Бројни мисали, псалтири, бревијари и хронике тога времена илуминиране су минијатурама, иницијалима и орнаментима, рађеним воденим бојама.

Међу првим акварелистима Ренесансе истичу се Албрехт Дирер и Ханс Холбајн Млађи. У доба барока акварел служи за скице и нацрте по којима ће се израђивати слике у другим техникама. У 18. и 19. веку у Енглеској се развило акварелно сликарство пејзажа (Г.Робертсон, и Т. Сандбу, Вилијем Блејк и др). За енглеским примером поводе се и сликари других земаља.

У 19. веку у техници акварела су највише радили: Теодор Жерико, Ежен Делакроа, Оноре Домије, Едуар Мане, Пјер Огист Реноар, Пол Сезан. У 20. веку овом техником се служе Анри Матис, Андре Дионаје де Сегонзак, Пол Сињак, Морис де Вламеник, и др. Немкиачм експресионистима после Првог светског рата акварел је готово главно изражајно средство: Франц Марк, Георг Грос, Макс Пехштајн, Пол Кле и др.

На Балканским просторима јавља се у 17. и 18. веку са акварелним сликама старих градова. Ову технику су користили: Анастас Јовановић и Стеван Тодоровић сликајући пределе и портрете. На прелазу из 19. у 20. век акварелом су се бавили Слава Рашкај, Јанез Шубић и Јуриј Шубић, а касније: Емануел Видовић, Јосип Рачић, Мирослав Краљевић, Владимир Бецић, Љубо Бабић и др.

Линкови:

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Aquarel>, <http://wwar.com/artists/>, <http://www.all-art.org/>